

בש"פ 6065/17 - גלה לוייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6065/17

לפני:
המבקש: כבוד השופט י' עמית
גלה לוייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז בתיק ע"ח 17908-07-17 שניתנה ביום
19.7.2017 על ידי כבוד השופט ע' קובו

בשם המבקש: עו"ד שלמה ערד

החלטה

1. בתאריך 7.6.2017, בשעות הקטנות של הלילה, נתפס המבקש כשהוא נוהג על כביש 431 במהירות של 172 קמ"ש. המהירות המרבית המותרת בכביש היא 110 קמ"ש.

2. המשיבה הגישה לבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה בקשה להורות על פסילת רישיון הנהיגה של העורר עד תום ההליכים מכוח סעיף 46 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). בית המשפט (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) קיבל את הבקשה, בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה וכי נסיבות ביצועה מלמדות על המסוכנות הנשקפת מהמבקש. כן ציין בית המשפט את עברו התעבורתי של המבקש, הכולל 27 הרשעות, לרבות הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות. על רקע זה, הורה בית המשפט על פסילת רישיון הנהיגה של המבקש למשך 6 חודשים מיום הפסילה המינהלית.

3. המבקש הגיש ערר לבית המשפט המחוזי. בהודעת הערר העלה המבקש לראשונה טענה כי פסילת רישיון הנהיגה שלו מכוח סעיף 46 לפקודה בטלה מעיקרא. זאת, לדבריו, מן הטעם שסמכותו של בית משפט לפסול רישיון נהיגה עד תום ההליכים עקב נהיגה במהירות מופרזת - מעוגנת בסעיף 47 לפקודה מעוגנת, ולא בסעיף 46 לפקודה. כן העלה המבקש טענות בדבר ליקויים ראייתיים בתיק; טענות בנוגע להעדר מסוכנות מצדו; וטענות בנוגע למקרים אחרים שנדונו בפסיקה בהם לא נפסלו רישיונות נהיגה בשל נהיגה במהירות מופרזת.

4. בית המשפט המחוזי (כב' השופט ע' קובו) דחה את עררו של המבקש.

באשר לטענת המבקש בדבר חוסר סמכות להורות על פסילה מכוח סעיף 46 לפקודה, בית המשפט ציין כי היה מקום להעלותה בבית המשפט לתעבורה. בית המשפט העיר כי לטעמו קיימת סמכות כזו מכוח סעיף 46 לפקודה, ומכל מקום, אף אם היה על המשיבה להגיש את בקשתה לפי סעיף 47 לפקודה, הרי שאין מדובר בפגם המוביל לבטלות ההחלטה מעיקרא. לעניין זה הפנה בית המשפט לסעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), הקובע כי "בית המשפט רשאי לדחות ערעור אף אם קיבל טענה שנטענה, אם היה סבור כי לא נגרם עיוות דין".

לגופו של הערר, בית המשפט לא מצא להתערב בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, בקבעו כי גם אם קיימת פסיקה לכאן ולכאן במקרים דומים, אין לומר כי נפלה שגגה בהחלטה.

על החלטה זו הוגשה הבקשה שלפניי.

5. בבקשתו שב המבקש על עיקרי טענותיו שנטענו בפני בית המשפט המחוזי. לדבריו, הוא אכן לא העלה את הטענה לחוסר סמכות בבית המשפט לתעבורה, אולם הדבר נבע מכך שהוא "לא היה ער בשלב הדין בבית המשפט לתעבורה לעובדה כי הבקשה נסמכת על סעיפים 45-46 לפקודה". כן טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בהפנתו לסעיף 215 לחסד"פ. לבסוף, במישור הקונקרטי, המבקש טוען כי עברו התעבורתי אינו מכביד, והוא שב על טענתו כי ישנם מקרים אחרים בפסיקה בהם לא נפסלו רישיונות נהיגה בשל נהיגה במהירות מופרזת.

6. דין הבקשה להידחות אף ללא צורך בקבלת תגובה.

בהחלטה שניתנה בבקשה דומה שהונחה על שולחני אך לפני ימים מספר, שבתי והפניתי את תשומת לבם של בעלי דין ובאי כוחם להלכה המושרשת הקובעת אימתי ישנה הצדקה ליתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (בש"פ 6052/17 עללא דין זיר נ' מדינת ישראל (26.7.2017)). לפי הלכה זו, מתן רשות כאמור שמור למקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך; או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת (ראו, בין היתר, בש"פ 6606/13 צרפתי נ' מדינת ישראל, פס' 7 והאסמכתאות שם (30.10.2013)). עוד ציינתי, כי כך הדבר לגבי בקשות בגלגול שלישי בענייני מעצרים (לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996); וכך הדבר, מכוח קל וחומר, מקום בו אין מדובר בשלילת חירות של נאשם או חשוד, אלא בהגבלה פוגענית פחות כגון שלילת רישיון נהיגה.

7. המקרה דנן אינו מגלה כל עילה המצדיקה התערבות בגלגול שלישי. ניסיונו של המבקש להיאחז ב"פגם"-כביכול שנפל בבקשה שהגישה המשיבה לבית המשפט לתעבורה (ובהחלטת בית המשפט לתעבורה שניתנה בעקבותיה), על מנת לעטות על בקשתו כסות של בקשה המעוררת שאלה עקרונית, דינו להידחות. מכל מקום, נימוקיו של בית המשפט המחוזי מקובלים עלי. כפי שצוין בהחלטתו, המקום להעלות טענת הסמכות היה בבית המשפט לענייני תעבורה; ואף אם היה מקום להניח לטובת העותר כי סעיף החוק הרלוונטי להגשת הבקשה הוא אכן סעיף 47 לפקודה - הרי שאין מדובר בפגם המוביל לבטלות ההחלטה מעיקרא. לעניין זה, התייחסותו של בית המשפט המחוזי לסעיף 215 לחסד"פ

היא במקומה, למצער בבחינת היקש מהליכי ערעור להליכי ערר. באשר לטענותיו הקונקרטיות של העורר בדבר עברו התעבורתי, הרי שמדובר בטענות פרטניות מובהקות שאין מקום להידרש להן בגלגול שלישי.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ז (30.7.2017).

שׁוֹפֵט
